

Prenumerata miesięczna... Cena 20 groszy

MAKRAKÓW P. T. Biblioteka Jagiellońska

REFORMA

Table with 2 columns: Ceny ogłoszeń, za 1 wiersz milimetrów. Includes rates for various types of ads.

Walki o wpływ nad Chinami

Kraków, 26 stycznia. Cała Europa, jak długa i szeroka, bardzo nie wiele wie, a jeszcze mniej rozumie z tego wszystkiego, co się dzieje od kilku lat w Chinach.

wojska Fenga, stojące dokola Pekinu od północy i południa. Takim w najogólniejszym schemacie jest stan faktyczny tej najnowszej chyry chińskiej.

glja postanowiła skorzystać ze sposobności, aby do spółki z Japonją zlikwidować wpływy bolszewickie w Chinach lub przynajmniej położyć im pewną tamę.

Skarga Klajpedy do Ligi nar. na gwałty i szykany Litwy

Ryga, 26 stycznia. Do sekretarjatu Ligi Narodów wpłynęła petycja sejmiku klajpedzkiego o przeciwdziałanie szykanom i gwałtom, których dopuszcza się rząd litewski.

występuje szczególnie ostro przeciw pogwałceniu statutu i prosi, ażeby Liga wzięła na rząd litewski i skłoniła go do zaniechania prowokacji.

Próby porozumienia polsko-niem. za pośrednictwem Gdańska

Gdańsk, 26 stycznia (AW). Niemiecka prasa gdańska zajmuje wobec wczorajszego wiecu socjalistycznego stanowisko spokojnej i umiarkowanej krytyki.

donosi z Londynu: Rokowania w sprawie włosko-angielskiego układu w sprawie długów zostały wczoraj doprowadzone do końca.

Deklaracja programowa rządu niemieckiego

Berlin, 26 stycznia. Rada ministrów odbyła wczoraj wieczorem posiedzenie dla ustalenia tekstu deklaracji rządowej, która będzie dziś po południu odczytana w parlamencie.

Nieusłepliwość Czang-So-Lina wobec ultimatum Rosji

Londyn, 26 stycznia. W odpowiedzi na rosyjskie ultimatum o wydanie aresztowanych Czang-So-Lin polecili zamknąć granice.

przyglądały się obojętnie zajęciu Mandżurji przez wojska sowieckie.

Uruchomienie robót publicznych

Warszawa, 26 stycznia (AW). Wczoraj odbywały się w ministerstwie spraw wewnętrznych narady w sprawie uruchomienia robót publicznych przez samorządy dla zatrudnienia bezrobotnych.

Praga, 26 stycznia. Według ogłoszonych tu wiadomości, ministerstwa spraw zagranicznych czechosłowackie, rumuńskie i polskie postanowiły urządzić zawody lotników wojskowych tych trzech państw.

Praca nad projektem ustawy lotniczej

Warszawa, 26 stycznia (AW). W ministerstwie kolei rozpoczęły się pod przewodnictwem dyrektora departamentu p. Czapskiego międzyministerialne obrady nad projektem ustawy lotniczej.

Dymisja wojewody śląskiego, pana Bilskiego

Katowice, 26 stycznia. Wczoraj wojewoda śląski, p. Bilski, złożył telefonicznie na ręce p. ministra spraw wewnętrznych, Raczkiewicza, prośbę o dymisję.

O zwiększenie zdolności przewozowej kolei gdańskich

Gdańsk, 26 stycznia (AW). Wiceminister kolei inż. Eberhardt i dyrektor departamentu p. Czapski przybyli do Gdańska, celem zorientowania się w sprawie możliwości zwiększenia zdolności przewozowej kolei gdańskich.

Układ angielsko-włoski o długi zawarty

Wiedeń, 26 stycznia (PAT). N. Fr. Presse

Na zajęcie Mandżurji przez sowieły renowałaby Japonia

Paryż, 26 stycznia. »Petit Journal« jest zdania, że wojska sowieckie, skoncentrowane pod Charbinem, nie wystarczą, ażeby stawić skuteczną opór Czang-So-Linowi.

Wzmożona praca rosyjskich fabryk amunicyj

Wiedeń, 26 stycznia (PAT). »Wiener Journal« podaje za »Timesem« wiadomość z Kowna, wedle której sowieckie fabryki amunicyj pracują dniami i nocą.

Marszałek Foch za utrzymaniem wojskowej komisji kontroli w Niemczech

Londyn, 26 stycznia (PAT). Jak donoszą z Paryża do Biura Renera, nadesłany od marszałka Focha raport międzysojuszniczej komisji kontrolnej w Berlinie stwierdza, że Niemcy nie w całości wykonały zobowiązanie, które na siebie przyjęli w rezultacie narad, jakie się od-

były między Niemcami a sprzymiżeniami w listopadzie 1925 r. Wobec tego, zdaniem Focha, wojskowa komisja kontrolna powinna nadal pozostać w Berlinie do czasu, aż Niemcy wykonają swe zobowiązania.

JANUSZ STĘPOWSKI

Do najwyższej Kancelarii i Kancelarza państwa

Nie mogę dłużej ukrywać w tajemnicy tego całego szeregu wypadków, w których sam dziwnym zrządzeniem losu wzięłem mimowolnie udział, chociaż zdaje sobie dokładnie sprawę, że każde moje słowo, dorzucone do tej nieprawdopodobnej historii, może równocześnie skompromitować na całe życie moje własne nazwisko, tak głośno od niedawna. Wolę jednak poznać się wejsza do raju niż marzyć, rozgrzewanych oddechem piersi przez długie lata, spędzone na mojem poddaszu przy blednej lampce naftowej i przez odkrycie całej prawdy zgodzić się na zniszczenie własnej kariery literackiej, którą zawiązywałem fantazyjnymu zbiegowi okoliczności, nigdy zaś swoim zdolnościom pisarskim. Muszę jednakże o wszystkim napisać od początku. Od tego zawisło dzisiaj życie człowieka. Sumienie, tak obca zawodowi dziennikarskiemu, która z obowiązkami topiła nieraz w olowianych tyglach linotypów, i bez większego wrażenia pozwałam prasować pod maszyną rotacyjną, to samo sumienie nie pozwala mi jednak zezwo-

lić na śmierć człowieka, któremu obecnie zawiązywałem moje upragnione wszystko — dzisiaj sławę. Każda minuta przyspiesza rytm moich pulsów i przynagla rękę do pospiechu. Nie mam żadnych wątpliwości — wszak leży przedemną najświeższy numer »Wiadomości Dzisiejszych«, w których od lat pracuję. Nie ma chyba dziś jednego człowieka w Polsce, któryby nie wiedział, że Spirydjon Ursyn, sławny organizator szajki szpiegowskiej na usługach Sowdęj, został wczoraj w Krakowie skazany na śmierć. Jutro o godzinie 7-mej rano ma się odbyć egzekucja. Boże! Byłbym zdążył oddać moje zeznanie przed odlotem aeroplanu pocztowego do Warszawy, — potem niech się dzieje ze mną, co los zdarzyli!... Nieszczęśliwy, drogi przyjacielu, Spirydjone Ursynie, gotów jestem przysiąc na twoją niewinność!... Czyżbym ja miał kiedyś z kwiatów wysnąć kuszące soki, pokamać się na pustych rozstajach polnych ze ziemi duchami, — nie wiem — silę się bowiem daremnie, aby sobie przypomnieć, kiedy zredziła się we mnie pierwszy raz ta piekielna żądza zdobycia sławy literackiej. W domu mnie znieść nie mogli. Ojciec najchętniej radby mi był widzieć nauczycielem, matka zaś czeka pono do dziś dnia, abym

wrócił do zapadłego dworku na Wołyniu, gdziebym musiał się wścieć z nudów, jako wierny mełami porośli staruszek, wydzierający sobie z głowy baciłe mądrości, przyciągając mnie do siebie pewnego dnia lipcowego. Muszę zaraz na wstępie napisać, że zamieszkałem w starej kamienicy w ciasnej przeczynicy Kazimierza, wysoko tuż pod skłonem niebieskim, na małym poddaszu, wyglądającym swym jedynym oknem na zachodni horyzont, ułożony z pogarbionych dachów i błyszczących iglic kościelnych. Kiedy przynknę powieki, zdaje mi się, że było to wczoraj, a właśnie minęło od tego głupiego dnia dziesięć lat, spędzonych w potwornej lekkomyślności. Podczas tego nie się w moich marzeniach nie zmieniło. Codzielną przegłądałem się w kawkulku lustra i widziałem w niem sławę. Ponieważ doradców nigdy nie zbrakni, namawiano mnie, abym szukał coraz szalenszych wrażeń dla późniejszych odtworzenia. Każdy młody człowiek powinien mieć dobre uszy. Co do mnie, tak wiernie słuchałem rad wszelakich, że wkrótce, jak bryzka po osie, zapadłem w długą. Nigdy odtąd na prostą drogę nie wyjechałem. Nie odrzucił jednak będzie wspomnieć, że w najfatalniejszych warunkach żyłem dwa miesiące temu. W tym samym to właśnie czasie, któregoś dnia, uczulem przez ścianę mojej mansardy, jak

przez skórę, że walającym się rupieciem na przyległym stryżku przybył nagle, prócz mnie, jeszcze, jeden bezpłatny inwentarz — czujny życie ludzkie. Wtedy to bowiem pierwszy raz najwyraźniej usłyszałem owe ciche stapania. Znałem na pamięć wszystkie sznury starej sofy i pojęki dziurawej wanny, złożonej tam od niepamięci przez stróżkę, byłem pewny jednak, że się nie mylę. Pamiętam, że przyłożyłem ucho do ściany i pośród szepotu kropel deszczu bijącego werbel po dachu, między jednym szkiełkiem rymy a następnym, odróżniłem krótkie westchnienie... Nie ulegało wątpliwości — tam był ktoś! Nie przeczę, że przeszedł mnie dreszcz. Coś się we mnie spytalo: — Czego on tam chce?... dlaczego się kryje?... dlaczego mi przyszedł przeskadzać?... spojrzalem równocześnie przed siebie. Dogaśala smutno lampka naftowa, a okno moje oblepiła czarnaiteńka noc. Przypomniał mi się, że w kieszeni miałem jedynie ostatni list od matki, która mi pisała, że ani grosza nie doda mi do pesji reporterskiej z »Wiadomości Dzisiejszych« — pensji, która nawiasem mówiąc, przez trzy następane miesiące należała już do wierzycieli. — Najwyżej, ofiaruję mu te długi, które jestem winien ludziom! — pomyślałem sobie i zdaje mi się, że z tą myślą zasnąłem spokojnie. Na drugą noc nie specjalnego nie zaszło,

prócz tego, że położyłem się spać głodny, co miałem głównie do zwiadczenia dziwnym zapatrywaniem na świąt restauratora z pod »Złotego Słonia«. Dotychczas dawał mi zawsze jeść, co chciałem, na kredyt, a właśnie tego dnia spodobało mu się odmówić!... Gdzież logika?... Muszę też wspomnieć, że śniło mi się wtedy ni mniej ni więcej, że za moją ścianą ktoś głośno chrapie. Byłem tak okropnie śpiący, że wzięłem odgłosy za cichy, daleki hejnał strażnika z wioły Marjackiej. Każdy zrozumie, jak wielkie musiało być moje zdumienie, gdym nazajutrz, otwarzywszy drzwi, znalazł na progu menażkę z niemsem z kartoflami. Chyba nikt nie weźmie ze zło człowieka, że nie zechce popieścić dobrowolnie samobójstwa z głodu. Miałem tak piekielnie apetyt, że bez porachowania się z wszelkimi względami etycznymi, zjadłem co mi przyniesiono. Dopiero potem, zastanawiając się głębiej, doszedłem do przekonania, że owo chrapanie ubiegłej nocy musiało brzmieć dla moich uszu doprawdy poczywie, skoro bez wstydu dla swej wyobraźni, porównałem je z hejnałem z wioły Marjackiej. Zjedzenie tej pierwszej kolacji zobowiązało mnie odtąd do milczącej bierności. Czulem się zrazu jak zawstydzony przestępca, skazany na mękę rozmaitych domysłów. (C. d. n.)

